

BORSSZEM JANKÓ

RES CROATICAE.

Más hangon, más álláspontból — de mindenik ugyan azt mondja : Jellasics, Strossmayer és Starčevics.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Strossmayer.

A CSALHATATLANSÁGI dogma ellen
Harsogtatád Rómában nagy szavad,
S azt mondta a világ: »e férfi jellem!«
Sok változott meg néhány év alatt.

Be más az eszme, melyért sikra szállva,
Hangos szavakkal vágnál hatni ma!
Kábult agyagnak lehetetlen álma,
Láz-szülte ködkép — *Nagy-Croatia.*

»Mert képtelenség: nem hiszem, nem értem«
Rómában ajkad fenn hirdette ezt;
S Zágábban ime, más elvekre térten,
Te szólsz: »credo, quia absurdum est!«

S ma látjuk im, hogy küzködöl unatlan
A zsviókért, nagy magyar-faló!
Szerinted nemcsak Róma *csalhatatlan* —
De Zágáb is nagyon *megcsalható.*

Apró hírek.

☞ **Bankettirozott** az Osztrák-Magyar Bank. A tőke színe-java itta ott a tőke színejavát. Moser bank-kormányzó elnökölt. »Hej!« — mondja Feleki Mmmiklós, — ha a Margittay »Ezres bankó«-jának is akkora sikere volna, mint a Moser »Ezres bankó«-jának!

☞ **Reakció** korszakát éljük, azt mondják. Szó sincs róla! Annnyira liberálisak vagyunk, hogy nálunk még a rendőrfőnök is szabadságot kér.

☞ **Az Asphaleiá-t** nagy csapás érte. Leszakadt a függőnye. Pedig de sok eltakarni valója van!

☞ **Strossmayer** püspök erősen falja a magyarokat Zágábban. Nagy megtiszteltetés ránk nézve, hogy ő méltósága bennünket püspökfalatlak néz.

☞ **A valuta rendezése** mégse kőszá hir tehát. Most olvassuk a hirlapokban, hogy a pénzügyminiszterek megszaporítják a forgalomban lévő rézkrajczárokat.

☞ **A pozsonyi zsidók** dicsőségét megirigyelvén, Simonyi Iván rabinus ur is átnyujtott ő felségének a pozsonyi antiszemita hitközség nevében egy kövér Mártonnapi kacsát.

* **A pécsi fiatalság** a tournurt ostromolja, még pedig akkor, amikor hordozói benne vannak. A legokosabb lesz, ha a pécsi hölgyek *föl sem veszik.*

+ **A szüret** nem ütött be, a szőlőt sok helyütt már letarolta a fillokszéra. Az Úr szőlejének egy részébe meg beleütött az antisemitizmus fillokszérája. A kereszténység egy részébe ütött bele s nem a zsidóságba —

mivelhogy a fillokszéra a növénynek árt, s nem a *talajnak*, a melyben megfogamzott.

= **Egyhanguság.** Helfyt egy vox hijján választották meg *Szt.-Gotthárdon*; ugyanott egy vox hijján bukott meg az idén. Most meg egyhangúlag választják meg Székely *Kereszturon.*

☞ **Ebből** az is kitűnik, hogy ha egyszer megbukott a *szentségben*, most megüdvözült a *keresztységben.*

☐ **A szent atya** ugyancsak neki eresztette villámaina a szabadkőmivesek ellen. Hát a kegyes allokucziókban az átok s nem az imádság tartja a szent lelket?

Lajstrom

a zágrábi akadémia képtárából.

— Főlavatta *Strossmayer.* —

Nagy-horvát műiskola.

1. *Nemzeti csendélet.* Saláta és vöröshagyma.
2. *Allegoria.* A világ összes nemzetei hódolnak a horvát geniusnak. Festette Nico *Cacatovics.*
3. *Starcsevics arczképe.* Előtte egy üres szilvapálinkás palaczk. Visszfénye az arczon, ebéd utáni világitás.
4. *Pacsmagics-Mázolovics.* »Az ifju honfi«. Genre. (Egy utczasuhancz, amint az utczán egy magyarba öltözött urnak a háta mögött kiölti a nyelvecskéjét és számárfüleklet mutat. Tárgyánál fogva nagy díjat nyert a »horvát műizlésterjesztő társulat« pályázatán.)

5. *Tájkép.* (Részlet a nagy horvát sártengerből. A képnek realismusa megkapó, nem láthatni rajta egyebet, mint a sárba fult két lónak égne meredő négy lábát.)

6. »*Magyaróni strik za vrat!*« Nagy történeti festmény Nero fákljai nyomán, a jövő századból. Zvonimir szelleme, a zágrábi akadémia lépcsőzetén ülve, kéjjel gyönyörködik a bitókra »felfüggesztett« magyar pénzügyörök, vasuti s egyéb tisztviselők sorában.

7. *Héderváry-Khuen gróf arczképe,* pan horvát világitásban, pingálta egy Starcsevics-párti, a magyarok zsarnoksága fölötti bánatában megőrült naturalista suszterfiu. (Nem annyira műbecsénél, mint eredetiségénél fogva kapott helyet a nemzeti műtárlatban.)

8. *Marhavecz.* »A szép narancsevő.« Genre. (Egy fumei kis leányt ábrázol, amint narancsát egy horvát teherhordóval megosztja s a magyar hivatalnoknak, ki vágyakodva néz rá, hátat fordít.)

9. *Strossmayer arczképe pápai ornatusban.* (Kép a jövőből. Mihelyt Starcsevics meghódítja Európát — a közte és a püspök közti titkos egység értelmében — a tiarát Strossmayernek adja. Viszonzásul Djakovár a Starcsevics hadi budgetjének hiányait fedezi és hadait a fekete sereggel szaporítja.)

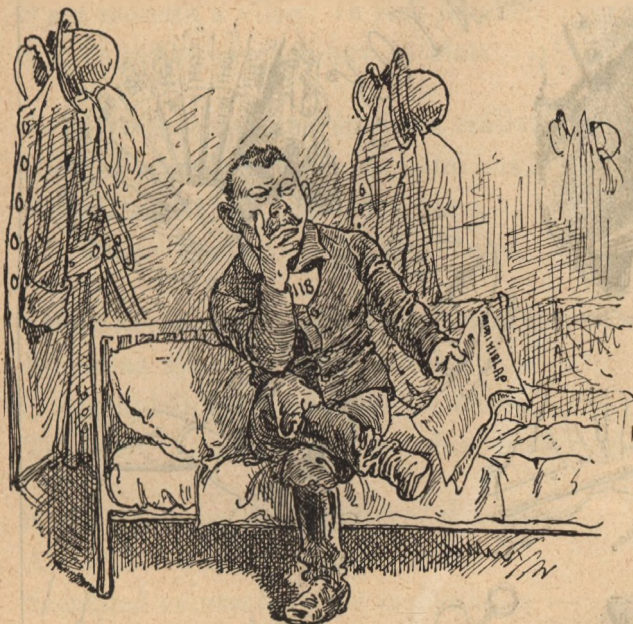
Hosszu szabadság.

*Beteg vagy Lexi, menj Meránba,
Rád ott szebb ég derül,
S térj vissza akkor, hoggyha majd a
Poszkiszli megkerül.*

MIHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Csigavér!

Nem ijedek én meg egy könnyen!

Azért se!

Mer nem vagyok én rongyos czibil, akinek az inába lakik a mersze, az ereibe meg a békanyál. Akár urlóbra kütték a nasságos főkapitány ur ü melltóságát, akár obsitra; a melltóságos Janklifalusi kegyelmes ur gyün a helibe, vammás valaki: itt vagyok én, meg a rőnd, akinek muszáj lönnyi!

Az m. k. hivatalos tekintéllbe az igaz, hogy van ekkis hiba, de azért oda se neki! Nem sokáig tartja annak a gyöngö eszű czibilnek a feje az ijen dógokat. Elfelejtí. A nasszáju úságró ténsurak is belefáranak a lármába; belátják, honnem birnak ien nagy urral mint én, hát befogják a zavajgó szájukat. Így asztán poszkiszli, Zsarnaji, Minorics — minden elfelejtődik, oszt here áll az rőndös m. k. hivatalos tekintéll.

Abbizonyos, hogy nagy dógokat is viszek most véghöl. Mút éjjel is befogtam valami 63 dámát, mer r. m. l., harmadnapra meg kieresztettem őket, mer r. m. l.

Azelőtt való éjjel meg a téns jogác ifurakkal vót bajom. A Vitvindics kávéház környül vittek véghöl rémisztő bögést, azt ugy hilják divákul, hogy *hernyó-stáczió**). Nem tartott egy teljes óráig, hogy a főkapitány-ságtul oda rohantam, oszt rájuk szótam illendőven, hogy: »Miféle vad marha tempó ez, éjnek idején itt bögnyi? Ehagassanak az urak, mer maj megmutatom — aki nyavalyás tentaszopó rézangyaluk van — hogy ki itt az ur!« — Erre aztán megmagyarázták nekem a tens jogác ifurak, hogy ez az orditozás azért van, hogy az haza megmentődjön. Erre aztán magam is kajabáltam az

* András barátunk talán demonstrációt gondol? A szerk.

ifurakkal, hogy »Abczug az Óra meg a Koszka ténsurakkal!«, mer nemcsak rőndnek, de hazának is muszáj lönnyi!

Ni, a vak kódis. Öreg, csak aszondom, hogy czoki be! Mer akár a nasságos Thaisz főkapitány ur ü melltósága lesz a m. k. főatya ur rendőr, akár a melltóságos Jánklifalusi kegyelmes ur, azért rőndnek muszáj lönnyi!

Mihaszna András extra bújja.

Csurgóra áll most már az én bajszom,
Mert elmegy a feő kapitány, Thajszom.
Tudom én, hogy rőndnek muszáj lönnyi —
De már ilyet még se szép volt tőnnyi!

T. cz. Mihaszna András m. kir. rendőr urnak
Budapestben.

London, novemb. 12.

Kedves Andris bácsi!

E sorokból is láthatja, hogy meg nem feledkezem régi jótevőimről... Én most itt vagyok jelenleg, mert Amerikában egy idő óta ránk roszt idők járnak. Főképp hogy a demokrata párt kezd fölül kerekedni, azóta nem volt egy nyugodt perczem, mert ez a korrupció kiirtását tűzte ki célul, vagy, hogy maga is megértse ezt a diák szót: a hivatalos, félhivatalos és nem hivatalos sikkasztókat, tolvajokat, rablókat üldözni, miből én finom politikus szimattal kiszagoltam, hogy végtére a póstkiszliskre is rájár a rud, azért nyugodtabb élet után vágyódván, elhatároztam Londonban próbálni szerencsét.

De itt mi történt velem?

Alig érkeztem meg a pályaházba, ellopták azt a kevés pénzt is, a mi még a zsebemben volt s én kétségbe esve rohantam a rendőrséghez jelentést tenni.

Hát másnap a legkellemetesebb és egyuttal a legkellemetlenebb meglepetésemre, visszakaptam a pénzt a rendőrségtől. Kellemetes volt, mert visszakaptam a pénzem; kellemetlen meg azért, mert ebből beláttam, hogy nekem itt jövőm nincs! Olyan tehetségekkel, akik *tőlem* tudnak pénzt lopni és olyan rendőrséggel, a ki még ezeket is elfogja, nem konkurrálhatok.

Hallom, nagy baj van odahaza! A főkapitány ur beteg, a többi följebbvalók közül is sokan gyöngélkednek. Kérem, adja át nekik részvétem kijelentését addig is, mig személyesen tehetem. A posta személyzetnek is ígérem, hogy nemsokára *könnyítve lesz a terhes munkájokon*, csak megérkezem.

Kérem András bácsi, hogy amugy félhivatalosan elvárjon engem. Tudja már, hogy gondolom.

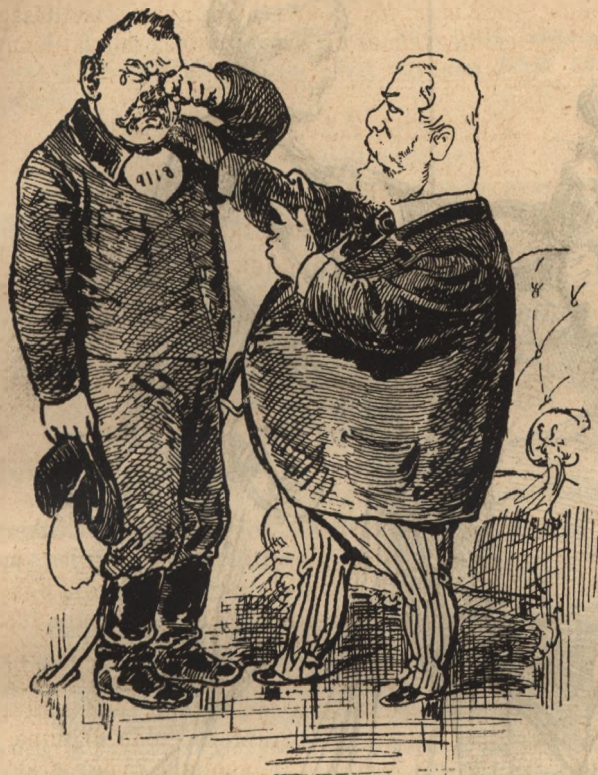
A viszontlátásra

NYOMANINCS UGRIBÁLD

üres póstkiszlis.

Búcsu-duett.

— Éneklik T—sz E—k és Mihaszna András. —

- Th—sz.** Nekem, András, el köll mönnyi!
A—s. Mérmer: röndnek muszáj lönnyi!
Th—sz. Dutyit adtak a Schultheisznak,
A—s. Szabacsságot melltsás Thaiszszak.
Th—sz. Nagyon grasszál a Majthényi
 Égbekiáltók a tényi.
A—s. A vak kódís búsul szegény,
 Mások ülnek régi helyén;
 Kényes, genge honleánykák
Th—sz. Hejh, már azokat is bántják!
A—s. Nincsen pardon a mámiknak,
 Még csak azt se mondják: bik-makk —
Th—sz. Márís lefülélve vagynak.
A—s. Nincs se aprónak, se Nagynak —
 Nincs kegyelem!
Th—sz. Se türelem!
A—s. Már a helyemet se lelem.
Th—sz. Legjobb, András, gyere velem!
A—s. Még nincsen meg a „Poszkliszli“
 Pestbül az ördög se visz ki,
 Bárhogyan is fáj a szívem.

- Th—sz.** Látom András, nem vagy hivem,
 Te is elhagysz, miként mások
A—s (érzékenyen.) Ó ne folytasd, e bántás sok,
 Szavad márís mélyen sérte.
 Hisz te hoztál engem létre,
 Lehet száz kutya a kertben
 Nem hagylak én soha cserben
 De hova is mész, mesterem? —
Th—sz. Hol kék az ég s babér terem,
 Itáljába!
A—s. Mindhiába!
 Nem enged a »Poszkliszli«, lásd!
Th—sz. Jer, hagyd itt az egész kramázst!
A—s. Nem löhessék azt möjtönnyi.
Th—sz. Mért?
A—s. Mert röndnek muszáj lönnyi!
 (Érzékeny búcsucsók és öllekezés.)

Diák ismeretek tára

Terjeszti: Bukonay Absentius

— Borzasztó az a rendőri
 botrány! Oroszországi állapo-
 tok! Vig jogoncok helyett
 durva daraboncok törnek éj-
 nek évadján a házi szentélyekbe
 s tiszteletreméltó mámikat s
 gyöngéleánykákat rabságra hur-
 ccolnak. A legfényesebb szaló-
 nok bezárattak. Valóban úgy
 állok ma itt, mint egy Koroghy, —
 a viláért se tudnám megmon-
 dani, hol is van az »előkelő világ
 találkozási helye«.

— Különbön ilyen fölhívást
 bocsátok ki:

»Tisztelt polgártársak! Tűrjük-e, hogy lábbal tipor-
 tassék a szabadság? A honleányok sérelme által mi is sértve
 vagyunk jogainkban. Ne tűrjük! Tüntessünk a zsarnok rend-
 őrség ellen! Abczug!«

— Szegény jó öreg Horváth Cyrill. . . . Már az ő óráját
 nem lehet többé elpászolni.

— Dicsekszik nekem Koroghy, hogy csak a filozofia
 adja az elme-élt. — Mennyivel jobb volna, ha az elelmet adná,
 vágtam neki vissza.

— Három dolog birja az én közmevetésemet: a tandij,
 a hidpénz és a bölcsészet.

Carmen Sylva dalaiból.

— Az operaházi előadás után. —

**Magosan repül a hédja —
 Nem jó az az Aszfaléja!**

„Egy asszony története!”

— Irta Horváth Károly —

Mi „egy asszony története?” —
Ráin a régire
S a múzsa is csak asszony áni,
Van néki is szive.

Gergely öreg már és pohos ...
S be kell azt vallani:
Egy vén Gergelynél többet ér
Egy fiatal Karl.

Hiábavaló várakozás a proletár körökben. Mukányi ur abban reménykedett, hogy látni fogja »egy bukott asszony történetét« s ezzel együtt »a szegény ifjú történetét« egy azon este. Buborékok, Megpukkadtak.

Első darab. Kissé véres, mint a jérczetojás. Pedig nem jércze-, hanem inkább cocotte-morál hangzik benne.

— Szük idők járnak, mondhatná a gróf ur. Az ember nem keres meg annyit, hogy kitarhassa a feleségét is.

A házibarátja nem házasságszerző, hanem alkalom csináló. Az egyik nő erényességi görceökbén szenved, de nem soká. Görcesei megoldódnak: szabad szerelem a szabad házasságban!

Fiatal ember darabja, aki, ha egyszer megházasodik, alaposabb műveket fog csinálni. A hozzá való tehetségé megvan.

Az első fogalmazásban a rászédett férj lelövi a csábító férjet. A másodikban a másik a szeretőt. A harmadikban — így került előadásra is — a szerető a férjet s aztán önmagát. A következő estéken váltakozva hol ez amazt, hol amaz emezt, hol hárman egyet, hol egyen hármat. Majd amelyik változat legjobban tetszik, azt fogják megtartani.

Az első felvonás után. Zúg a taps, az ifju szerzőt negyedszer hívják a függöny elé. Vadnainak ez nem elég, még egyre csapkodja össze tenyerét. »Te Starcsevics!« — für-

med rá Börzeviczi. — »En Starcsevics? S miért?« — »Mert ultra Horváth-párti vagy.«

*

— Tudja-é, mi a különbség a Csiky s a Horváth hősei közt?

— Nos?

— A Csiky hősei nem fizetnek 300 frtnál magasabb lakbért, a Horváth hősei közül pedig egy sem lakik 1500 frton alul.

*

Hazamenet egy ur így tűnődött magában:

— Már most csak azt az egyet szeretném tudni, hogy tetszett nekem ez a dráma?

*

M. k. operaház.

Bánk bán.

— Nagy opera 40 aszfaleiás balesettel. —

I. Felvonás.

Petur bán. Ha férfi lelkedet (Két fercecz stükk leesik. Por. Zavar. Lárma.)

Rendező. Tisztelt közönség! Ne méltóztassék nyugtalanzkodni. Oly bátorságban van itt, mint a magyar állam-vasuton. Tíz percznyi szünetet kérek.

(Tíz percz mulva.)

Petur bán. Egy hölgyre föltevéd (A csillár a merániak gazdálkodása fölötti bánatában leszakad. Lárma. Por. Zavar.)

Rendező. Tisztelt közönség! Ne tessék nyugtalanzkodni. E baleset szándékos volt. A m. k. opera azon elvből indulván ki, hogy a balesetek ismétlése által meg-edzi a közönség idegeit, kedveskedni akart e rögtönzés-sel. Öt percznyi szünet kéretik.

(Öt percz mulva.)

Petur bán. S az üdvösségedet (A békétlenek honfikönyáramlatában a sodronyok megrozsdásodván, két szuffita döngve leszakad.)

Rendező. Teljes című közönség! Két szuffita! Mi az? Semmi! Leeshetett volna három is. Különben az »Aszfaleia« csak beváltja azt az ígéretet, melyet előre tett, hogy oly kiállításokat fog szemünk elé vezetni, minők sehol sincsenek. Nincs-e úgy? Hol az az opera, mely velünk versenyezhet? Ne tessék hát panaszkodni, az »Aszfaleia« hü maradt adott szavához. Tíz perczért esedezünk, míg rendbe jöhetünk!

(Tíz percz mulva.)

Petur bán. Könnyelmün tépi szét . . . (Véletlenül rálép egy súlyestőre. Lesülyed. Segélyért kiált. De már késő. A gyorsan működő gépezet összelapította.)

Rendező. Csodálkozva tapasztaljuk, hogy a t. közönség Petur bán rögtöni összelapittatása miatt némi nyugtalanságot érez. Hölgyeim és uraim! Mi classicus előadásokat akarunk nyújtani, a classicus korban pedig tudjuk, hogy a szereplő művész-gladiatorok a közönség szeme láttára egymást öldösték s a publikum tombolt örömben. Midőn mi a római reminiscentiát fölélesztjük, jelentem, hogy az igazgatóság, ismervén az »Aszfaleia«-szerkezet

sajátságait, minden szerepet háromszorosan, sőt négy-szeresen töltött be, úgy, hogy az előadások legkisebb megzavarása nélkül, egy este két-három énekest is agyonlapitathat. Midőn tehát a második Petur föllépését tudatom, egyttal az első Petur temetésére meghívom a részvevő műbarátokat. Két percznyi szünetet kérek.

(Két percz mulva.)

Petur Nro 2. Gondold meg és igyál

Örökké a világ sem áll,

De amig áll és amig él

Ront vagy javit, de nem henýél. . . .

Rendező. Érdemes közönség! Azok a roszakarók, akik az aszfaleiát üldözik, azt állítják, hogy a balesetek egymást követik. Ime az énekes négy sort énekelt és még semmi baleset! Nem megnyugtató érzés ez? Azok a rosz magyarok — akik csupa merő gallómaniából a derék bécsi Aszfaleiát tépegetik — most piruljanak lefőztetésük felett! (A függöny lezuhan, de a rendező gyors mozdulattal megmenekül.) Tisztelt közönség! Ezen a bajon is segítve lesz. És pedig akképen, hogy a szöveg-könyvekben e kifejezés helyett: »a függöny legördül« — ez fog állni a felvonás végén: »a függöny lezuhan«. Akkor senkise panaszkodhatik.

*

„Az ezres bankó.“

Hogy ezres bankót kaptál,

Szerencséd látva mi

Ekként kiáltunk: Kár volt

Biz azt *eljártszani*.

*

„A kirchfeldi pap.“

Boldogtalan kirchfeldi papja!

Egy német skribler volt az apja,

A prédikációja Talmi,

S a népszínházba jött — meghalni.

KATHEDRAI BÖLCSESÉGEK.

— Vörösmarty mindig az asztal alatt meséltett a családjának.

— No jól van, ez elégtelen.

— A kinek róka farka van, hozza el a jövő órában, hogy megdörzsöljem vele ezt a gyantalepényt.

*

P—r. Ki viseli a véletlen kárt?

Jelölt (*hallgat.*)

— De csak ismeri azt a triviális jogi közmondást: casus . . .

— . . . casus . . .

— . . . Nocet . . .

— . . . nocet . . .

— No, most mondjon egy népszerű játékot.

Jelölt. . . . *ferbli!* (E. h. *domino*.)

*

— A tigris körülbelül akkora, mint egy borju nagyságu csikó!

A természetes határ.

UJBÓL jelentkezik
A kóros mánia:
„Természetes határt”
Keres Románia.

Lázus álmában a
Szomszéd telkére tör,
Gondolja: kedveért
Négyszöggé lesz a kör

S hogy ábránd-vágyait
Betöltse a való,
Készül — mint egykoron
Trójában — a fa-ló.

Söt a nyitott kapun
Át is csempésze már,
Gyomrában a sereg
Csak alkalomra vár;

S míg az elérkezik,
— Kívül a várfalán —
Remél a „római”
Elalszunk bent talán?

S ekkor, ha majd kitör
A hős vakond-sereg,
A nagy román határt
Tiszáig vonja meg . . .

Csak várj türelmesen
Hálás szomszéd barát,
Kacsintgathatsz soká
Hozzánk a résen át.

Virasztunk ébren,
Szemünk jó, — s nyitva van;
Tudjuk: mit rejt a ló
Sötét bordáiban.

Hadd jöjjön a mi jó,
Bátran megyünk neki,
A hitvány árulás
Vemhét hadd szülje ki.

Sárfertők partjain
Hadd csapjon át az ár:
Majd jelzi a bitó
Hogy hol van a határ.

BABONA.

Seiffensteiner Solomon (a páholyból.) Kedves ücsém
Jola, ledjen szerencsém ünhliz is.

Tolpenthal Jola. Küszüntüm, babonás vadjok, nem szeretek leni tízenhormodik a páholba.

Dr. Hombár Mihály védőbeszédeiből.

— A t. kir. ügyész úr kíváncsi, hogy mit fogok felhozni annak mentéséül, hogy védenczem még a new-yorki magyar-egylet számára gyűjtött könyveket sem juttatta el rendeltetésök helyére, hanem ezeket is elsikkasztotta. Megvallom, Tek. Tvszék, hogy magam sem tudom már hogy erre mti mondjak. de ez az én bünöm, — az én bünöm miatt pedig védenczem büntetését sulyosbitani, — ez ellenkezik az örök igazság szent törvényével!

— Védenczem Strázsa András urasági kocsis azzal vádoltatik, hogy sebes hajtás közben fogata panaszos asszonyt elteperte és hogy a kocsi kereke az asszony arczán átmenvén, fogait kitorpte. A jelen esetre legczélszerűbbnek s legméltányosabbnak tartom a szent irás szavait alkalmazni t. i. szemet szemért, fogat fogért. Tekintve azonban, hogy a fogat megittlése a panaszos nő részére nem a büntető, hanem polgári bíróság hatáskörébe tartozik, kérem védenczemet elbocátani, s panaszoszt civilis jogutra utasítani.

Vöröshegyi Dávid ur levele

t. cz. **Tojáss Dániel kasznár urhoz.**

Palais Montronge, le 12. Novembre.

Kasznár ur,
Maga teleirja a feyemet, tele írja a papirt, pocskolja a tentát és koptat a Klaps tollat. Nem tud maga írni tovább is nád pennával? Fölneveltek magát aczél penna mellett a levélhez — aczél penna mellett a konpéba? Nem tud maga ülni kócz pamtagon? Hogy az nem elastisch? Csoládi okokbul inkább örülne rayta, hogy nem rogalmas. Eztet maga

nagyon jó ért.

Attól a sok kiállításól kezd már nekem csúnya lenni. Minden héten másott van egy: may megyei kiállítás, azotán egyesületi, azotán városi, és most jön az országos. Egy olyan ezüst médaille keröli nekem ezer olyanba. Az nekem kevés satisfaction, ha a jury aztat monja az én vörös riskáimra, hogy rávallanak a nemes tenyésztöre. Ezen tól nix Ausstellung.

Maga ir, hogy az egerek sok vetést már lerágták. Eddig a fene rágta, most az egér rágja. Ezentől maga fog nekem az egerekkel káronkodni, ámbár tudom, hogy maga a hohenheimmi tudományával egeret sem tud fogni. Ahol ezek az apró végrehajtók tabledhözoznak, ott maga a foltokat javíttasson ki.

Egy table coucourrouce földön láttam ezer apró dombocskákat. Hát magának, vagy a cselédségnek van idő csibét játszani, mint a jermekek?

Most kezdjen meg a lónyirást. Kár, hogy a birkanyíró asszonyokat ehez nem lehet alkalmazni, az ilyen rugdalás nekik erős. A szörre jól vigyázon, hogy az mind bejőjön.

Az ellés ne kezdődjön addig, amig én ki nem jövök. May megirom. Maga meg aztat írjon meg nekem egy levélben, hogy lett 20 mmázsa méz és 40 mmázsa sonkoly. Meg akarom a levélt mutatni a Göndöcs Benedek atyaméhésznek, hogy lásson, mennyire édesitem én a hazát mint jó patriót.

A hizók eladásánál, mikor megmázsáltat őket, álljanak ott mind. Mert ha igaz, hogy töb szem töbet lát, akkor 100 mázsza helyet lehet látni 300 mázsát és ugy számolhat is be a vevőnek, a mi nekem nagy haszon.

Aztat is ír maga nekem, hogy a kis payta össze akar dőlni. Hát mire való a biztosító társaság? Inkább égjen el, mincsem dőljön össze. May tod maga, hogy most mi a maga dolga.

Hallom, hogy a Mokány Bernát gentry urnál az executeur a jövő héten elicitiroz a hókás ló. Ez az a krampen, a mirül az a betyár le hagyott potyogni az én Arpy urfamat. Vegyen meg eztet a ló, ki akarom töltöni rayta boszumat: befogatom és a maga Ngos

Aszonyát egyesben kel neki sétálni hordozni. Ha belehal is nem bánom — t. i. a ló.

Az esett baragne beuröket ne adjon el többet a Kohn Moricznak Alatyánrul, most divatba jött a dr. Jäger jopjó regime, amit fel is olvasott. May csinálók vele schluszt valamennyi japias dögbörökre. Megértett? Mert magának mindent hajkicsinyen köl elmagyarázni.

Nekem jött egy idéje! A haltojasokat tyókokkal kiköltetni. Tegyen kísérletet. Lehetne próbálni jövő nyárban, austrigákat is termelni a szikes talajban. A földben van só, mindennap bőven kell öntözni és kell őket etetni rovarokkal. A kajló ajtaját kinyitnak, aztán összecsapnak és meg van az insect. Az ilyen ausztrigai magyar bank több hasznot fog haytani, mint az a másik. De eztet maga nem ért.

Amivel vagyok

a maga kegyes oraság

DÁVID V. WEWREWSHEGYI.

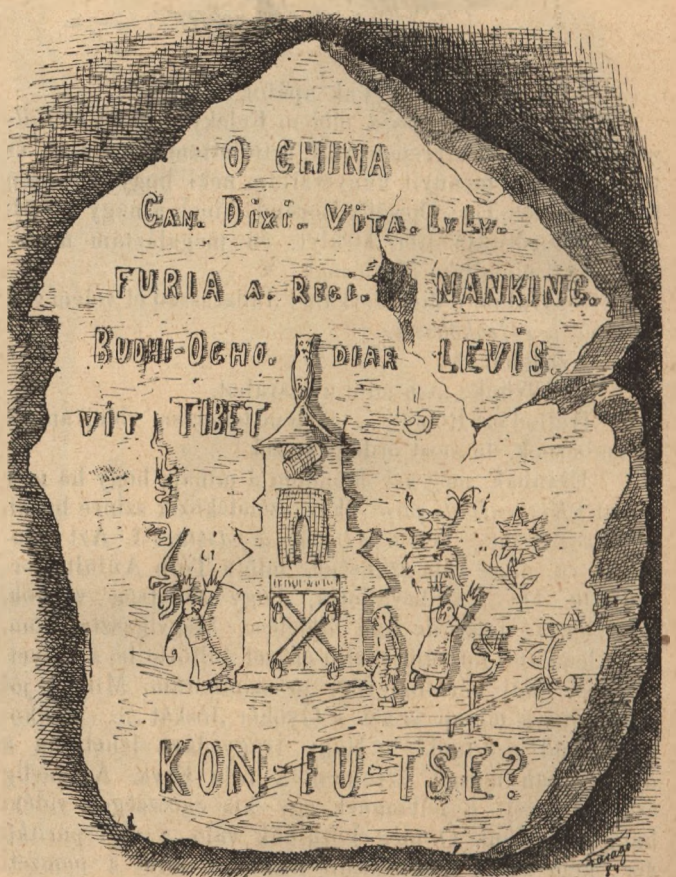
P. s. Az Ágnest, ami ellopott az ezüst jertyatartót, köldjön be Czibakra gendarme fődözettel; ugy is a szeretője neki.

v. FÖNTEBBY.

P. s. Ha nem lopta is el, mégis köldjön be.

v. IDEM.

Régiség.

(Dr. Rómer Flóris lelete.)

Dicsőffy Lóránd jubilált magyar színész a „Pannónia“ előtt.

Átok rátok! . . . Vak apátok! . . .

Hát nem eljátszsa előlem Feleky *Könyves Kálmánt*? Föllépő szerepem volt, érte lettem színészszé, és tessék! Pedig mennyit kunyeráltam neki, hogy léptessen föl valamiben. Én: Dicsőffy Loránd, kinek a nagy Vörösmarty lefordította Lér királyt, én megaláztam magamat és azt mondtam Miklósnak:

— Hallod-e direktorkám! Jádszassad el velem vad Fülöpöt a *»Hinkóban«*.

Azt feleli rá:

— Elvünk: nem adni új darabot.

Hallod ezt Róma? . . . »Istene lehettem volna annak az embernek, de most ördöge leszek! . . . «

Evvának meg azt mondom a minap, hogy ha már holmi *»Kirhenföldi pap«*-okat szándékozik színre hozni, reszkirozza meg velem *»Lázár a pásztor«*-t. Azt válaszolta rá, nincs rá szükség, mióta Tóth Antal szerződtette. De azt bevallotta, hogy tehetség vagyok. Grajzler az igaz, de van műizlése. Megvígasztalódom, hogy legalább hozzám méltó erővel töltötte be a helyet. Kedves Anti barátom régi jó cimborám. Milyen jól exequálta a minap is azt a Gyökér Jóskát . . . Mekkorákat tud ordítani! . . . Nagy tragvédává lehet, ha a nyomomban marad, azt mondta róla Evva. Az pedig érti! Jólesett a lelkemnek egy kis egészséges vidéki hangot hallani. Ő még közülnk való, a régi puritán vér; nem afféle elkorcsosult liflander, mint a nemzeti színház uj generációjá.

Micsoda népség van ott most! . . .

A Komáromi Lojzít és Gyenest ha kiveszem, a többi csak Ujházi, Vizvári, Bercsényi, Nagy Imre. Ez az Imre is engem tanulmányoz.

»Egy asszony története« azt mondják új darab, pedig mi vidéken rég elkoptattuk. Naményban jutalomjátékom volt: »Idegen nő« czim alatt.

Banda!

Ejnye, hallja Ujházi, de soká koldul már azzal a kollektával! Hát a híres *udvari* színészekből csak ennyi telik?

Te Bényei! Az a Tolnai talán rám czéloz abban a »Színészek lapjában«, a mért elváltam a Lombváry Zsuzsától, s most együtt lakom Gyöngyházy Katával? . . . Csak ebbe az én családi szentélyembe üsse bele az orrát az a czögling! Megezedi a nyomorfit! . . .

Hanem azért csak nyomd oda a lapodba, hogy: »Ajánlkozik egy lirai szerelmes, natúrbus, hős apa! — ha kell sűgő is. Bármely perczben mehet.«

Átok rátok! . . . Vak apátok! . . .

Banda!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Moluscus. Mily szerénység! Bátoran sasnak iratkozhatott volna. — B. R. A szerint (tengeri szüzet) meg lehet ugyan sütni; de inyencz és

jó ember ezt nem cselekszi. — R. E. Ugy látszik, jobb Szögedében recept szerint mulatni, mint ide fel recept nélkül busulni. Conducat ad sanitatem. — Marci ur. A levéljegy-gyűjteményének itt Bpsten lesz-e nagy kelete, nem tudjuk. De némi sikerrel biztathatjuk, ha a Déli tenger szigetei felé fordul, hol legujabban a bennszülöttek azt a divatot kapták föl, hogy idegen országbeli levéljegyekkel raggatják tele a testöket. A jelmez, ugy beszélük, igen sajtás-gos és jól illik, csak hogy testesebb emberek nem igen kedvezhetnek maguknak ilyen fényüzéssel. A tehetősb törzsfőnökök azonban széltiben viselik. — D. L. A *»Poszkiszli«* naptár még e hóban jelen meg. Tartalmából nem árulhatunk el semmit; csak egy általában és dicsekedés nélkül: olyan naptár lesz ez, hogy a létrehozója, Mihaszna András bácsi, megérdemelné a főkapitányi rangot, ha külön dolog nem volna rendőri közlegénynek lenni. — Bcs. Az egyiket, azt a kísértetést, tán megrajzoltatjuk. — Fuser. A *»Poszkiszli«* naptárra nézve utaljuk a főntebb mondottakra. Rajzait hét művész-legény szolgáltatja, szövegét ugyanannyi halhatatlan író. Már ez a hetes szám is bonum omen. — S. F. A »Tolnamegyei Közlöny« Aliquis költője, mint minden költő, az ellentétek által hat. Egy leányka az ablakban ül s almát eszik. Egy ifju megy arra és sohajt: ha én lehetnék az az alma! Hogy belém harapna az a harapni való gyöngyalak! Megy arra másik és ilyen sohajt: ha én lehetnék az a kis lány! Ez utóbbi nem a mi Koroghy Bendő tandijmentes hívünk volt? — A. Ha el tudnánk olvasni, nyilván akadnánk néhány közölhető apróságra. Ezzel a kézírrattal nem birunk megküzdenni. Minden harmadik szó benne kihüvelyezhetetlen. . . . azt mondanánk: ékirat, de bizony inkább éktelen irat. Ahol meg egy kibetűzhető részletet sejtünk, azon annyi homok fekszik, hogy rösteltük lekaparni róla. — B. P. Jóízű tréfa, megrajzoltatjuk. — M. E. A lefotografált dialogust közölni fogjuk. — Mopn. A nyiregyházi Mikecz urnak kortesversei híven tükrözik vissza az ő szép lelkét. Talentuma és jelleme egy többül fakadt. — Srly. Erős. De, ugy tartja a német: göröcsös tőkre nehéz fejtsze való. Üdvözet. — Több kézírratról a jövő számban.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.